

Hoofdstuk 1

Vrijdagnamiddag, half zes. Dromerig zat ik naar mijn computerscherm te staren en schrok toen mijn telefoon ging. Het was mijn baas.

‘Chloë, heb je nog even?’

Aan haar stem te horen klonk het ernstig. Marisha belde nooit zo laat.

‘Goed, ik kom er meteen aan.’

Met bonzend hart nam ik mijn pen en notitieblok en stapte als de perfecte managementassistent naar de overkant van de gang waar haar kantoor was gevestigd. Nog even haalde ik diep adem en klopte uiteindelijk aan.

‘Binnen.’

Zachtjes duwde ik de deur open. Marisha stond voor het raam en draaide zich om. Haar donkerbruine haren waren in een knot bij elkaar gebonden. Het gaf haar een ietwat strenge uitdrukking, maar ik wist dat ze een hart van goud had. Ze was vijftig; tien jaar ouder dan ik en een kei in de mode-industrie.

‘Ha Chloë, ga zitten.’ Ze wees naar de stoel die voor haar bureau stond en liep naar een tafeltje waarop een koffiezetapparaat en wat koppen stonden. Terwijl ik ging zitten, hield ze de koffiekan voor me omhoog. ‘Wil jij ook?’

‘Nee, dank je.’ Met mijn tong tussen mijn tanden ging ik op het puntje van mijn stoel zitten en hield krampachtig mijn notitieboekje vast, klaar om nota te nemen.

‘Leg dat maar weer weg. Dat heb je nu niet nodig.’

Met knipperende ogen deed ik wat ze van me vroeg en schoof wat naar achteren op mijn stoel. Marisha glimlachte. Ze kwam naast me staan en fronste haar voorhoofd. Het was duidelijk dat ze iets ernstigs mee te delen had. ‘Chloë, ik moet je iets vertellen.’

Met halfopen mond staarde ik in haar groene ogen en tikte met mijn voet tegen de stoel.

‘Chloë, vandaag is het mijn allerlaatste werkdag als commercieel directeur bij Fashion Enterprises New York. Morgen vertrek ik naar Saudi-Arabië om het bedrijf daar te gaan leiden. Vanaf maandag zal je dus een nieu-we manager krijgen.’

Mijn mond viel nu helemaal open. Snel grabbelde ik weer naar mijn pen en blocnote en liet ze met een klap op de grond vallen.

‘Dat meen je niet.’

Gechoqueerd raapte ik mijn spullen bij elkaar en probeerde het trillen van mijn handen te verbergen.

‘Het spijt me, Chloë, maar ik heb zojuist bevestiging gekregen.’

Ik moest slikken en hield mijn blik naar de vloer gericht. Langzaam hief ik mijn hoofd weer omhoog en kon haar nu pas aankijken.

‘Kan ik niet met je mee?’

Marisha schudde haar hoofd. ‘Het spijt me, Chloë. Ik heb eraan gedacht maar Ryad is niets voor jou. Het is beter dat je hier blijft. Dan kan je de nieuwe manager helpen bij het inwerken.’

‘Wie wordt het?’

‘Manuel Ruiz. Hij is vijfendertig en een kei in zakenrelaties. Wat creativiteit betreft kan niemand aan hem tippen. Ik ben ervan overtuigd dat hij een prima vervanger voor me is.’

Ze dronk haar kopje leeg en liep naar de tafel om bij te vullen.
‘Ben je zeker dat je geen kopje wil?’

‘Euh... toch wel. Nu kan ik een slokje koffie best gebruiken.’

Mijn hartkloppingen gingen als een razende de hoogte in.
‘Nooit had ik gedacht dat ik ooit nog voor een andere baas zou moeten werken. Ik dacht dat...’ Het lukte me niet om mijn zin af te maken want mijn lippen trilden.

Marisha overhandigde me mijn kopje en zette grote ogen op.
‘Maar meisje toch. Je bent helemaal van streek!’

Ik nam een grote slok en knikte. ‘Het spijt me, maar dit komt hard aan.’

Medelevend kwam ze naast me zitten en legde haar hand op de mijne. ‘Ik weet dat het niet gemakkelijk voor je zal zijn.’

Mijn ogen stonden vol tranen en ik had de grootste moeite om niet in snikken uit te barsten. Marisha trok een papieren zakdoekje uit een doos die op haar bureau stond en overhandigde het me. ‘Hier. Gaat het?’

Automatisch nam ik de zakdoek van haar aan en depte mijn tranen. ‘Eh ja, sorry, maar ik heb even tijd nodig om dit te verwerken.’

‘We zullen zeker nog met elkaar in contact blijven want ik moet de relaties met New York blijven onderhouden.’

Haar stem klonk ver en hoezeer ik ook mijn best deed om mijn gedachten erbij te houden, ik hoorde haar nog amper. ‘Dit doet pijn, Marisha.’

‘Dat is nu eenmaal het leven, meisje. In de zakenwereld moet je vaak je emoties opzij kunnen zetten, hoe hard beslissingen soms ook zijn.’

‘Was dit dan voor jou geen moeilijke keuze?’

‘Niet echt. Ik wilde...